

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

18. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

Velikonoční víra není usazením

v náboženské jistotě

Homilie papeže Františka
pro mši svatou
v neděli Zmrtvýchvstání
20. dubna 2025,
náměstí sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Nejkrásnější proroctví

Zamyšlení nad

liturgickými texty

5. neděle velikonoční
(cyklus C)

Bratr Amadeus

- strana 3 -

Svatá Jáchyma de Vedruna

Libor Rösner

- strana 4 -

Láskou přemohli nenávisť

Jan Gasparis

- strana 6 -

Svatá Matka Tereza

vypravuje...

- strana 8 -

Naděje

Marcel Farin

- strana 9 -

Miriam, Matka Ježíšova

René Lejeune

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (22)

Silvia Koscelanská

- strana 11 -

Obraz Madony Eucharistie a sv. Petra Juliána Eymarda, neznámý autor, Turín, Itálie

Velikonoční víra není usazením v náboženské jistotě

Homilie papeže Františka pro mši svatou v neděli Zmrtvýchvstání 20. dubna 2025, náměstí sv. Petra v Římě

Na Svatopetrském náměstí v neděli Zmrtvýchvstání dopoledne velikonoční mši na papežův pokyn sloužil kardinál Comastri.

Když Marie z Magdaly uviděla, že kámen od hrobu byl odvalen, běžela to oznámit Petrovi a Janovi. Také oba učedníci po přijetí šokující zprávy vyšli ven a – jak říká evangelium – „oba společně běželi“ (Jan 20,4).

Všichni protagonisté velikonočních příběhů běží! A tento „běh“ vyjadřuje na jedné straně obavu, že někdo odnesl Ježíšovo tělo, na druhé straně však běh Marie Magdalény, Petra a Jana vypovídá o touze, pohnutce srdce, vnitřním postoji těch, kteří se vydali Ježíše hledat. On totiž vstal z mrtvých, a proto už není v hrobě. Je třeba ho hledat jinde.

To je hlásání Velikonoc: člověk ho musí hledat jinde. Kristus vstal z mrtvých, je

živý! Nezůstal věznem smrti, už není zahalen v rubáši, a proto ho nelze uzavřít do krásného příběhu, který se má vyprávět, nelze z něj dělat hrdinu minulosti nebo o něm přemýšlet jako o soše umístěné v muzejním sálu! Naopak, musíme ho hledat, a proto nemůžeme zůstat stát na místě. Musíme se dát do pohybu, vyjít ho hledat: hledat ho v našem životě, hledat

Pokračování na str. 5

Milí čtenáři, dovoluji mi začít organizační záležitosti. Vzhledem k velkému předstihu přípravy týdeníku z důvodu prodloužení lhůty doručení zásilek Českou poštou není možné aktuálně reflektovat některé události hned, jak bychom si všichni přáli. Proto se zatím nevěnujeme volbě nového papeže, i když ta může být ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, již zdárně ukončena. Novému papeži se budeme věnovat v nejbližším možném následujícím čísle po jeho svolení, jak nám to časový harmonogram přípravy k tisku umožní...

Dnešní neděle nám v liturgických čteních nabízí k rozjímání téma, jež by světsky smýšlející člověk mohl nazvat tématem vpravdě hollywoodským: LÁSKA. Nemylte se, nečtete bulvár, avšak obsah tohoto slova je velice různorodý a kvalitativně propastně odlišný – od lásky Boží až po nezřízenou „lásku“ erotickou či např. lásku k abstraktním věcem jako jsou falešné ideologie, moc nad druhými lidmi, počítačové hry... Nás samozřejmě bude zajímat onen vrchol pyramid, kde září a vše propastně převyšuje láska Trojjediného Boha, kterou se má člověk snažit napodobit přesně tak, jak to zdůrazňoval svým učedníkům Pán Ježíš: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“

Důležitý je také úvod, který tomuto Ježíšovu požadavku předchází: „Nové přikázání vám dávám.“ Proč nové? Vždyť láska k bližnímu je přece zakotvena již

Editorial

v přikázáních Desatera. A vzpomeňme na jiná Ježíšova slova: „Miluj Hospodina, Boha svého... Miluj svého bližního jako sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“ (Mt 22,37.39–40) Takže Židům byla tato přikázání velmi dobře známa. A přesto: nové přikázání... V čem je nové? „Jak jsem já miloval vás.“ Jak nás Trojjediný Bůh miloval? „Dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16) Není třeba nic dodávat – i naše láska má dát z nás všechno to nejlepší pro dobro druhého, zvláště jeli on v nouzi. Mimořádným způsobem to pochopila a ve svém životě naplnila světice 20. století, Matka Tereza. (str. 8)

Nebyla však sama. V minulém století podle Jana Gasparského obětovalo svůj život pro Boha a bližního více lidí než za uplynulých devatenáct století dohromady. (str. 6–8) Není to zase až tak překvapivá skutečnost, neboť toto století se vyznačuje dvěma světovými válkami a nespočtem lokálních válek, v nichž brutálním způsobem byly zavražděny miliony lidí. A čím více nenávisti, tím více lidí ochotných obětovat svůj život pro víru v Boha a pro lásku k bližním. To je rovnice, s kterou myslím lze souhlasit. Řeklo by se, že v 21. století bude vše jinak, že lidstvo zmoudřelo a poučilo se. Jaká je skutečnost, víme. Kde je ona láska, po níž

volá Ježíš? Kéž by byla aspoň mezi jeho učedníky...

Nezapomínejme prosit Pána, aby svou lásku projevil obdarováním potřebnými milostmi ke spáse všech nám blízkých, ale i všech lidí. Napodobujme v tom světce, jako kupříkladu byla Jáchyma de Vedruna (str. 4–5), kteří nám ukazují, co je v životě člověka nejdůležitější a o co se opravdu bojuje na tomto světě: o spáse lidských duší. Všechny boje o moc či z jiných zisků pohnutky sice přinášejí ztrátu nemalého počtu lidských životů, leč jsou z hlediska věčnosti jen jakousi epizodou, v níž vzniká prostor pro třibení lidského charakteru a životního postoje vůči lidem i vůči Bohu. Je pak povzbuzující, když máme před očima tolik heroických obětí lásky, jež mj. dokazují, že zmrtvýchvstalý Ježíš je skutečně živý Bůh, který žije i v srdcích mnoha lidí. A to je přesně ona naděje, kterou dává víra v Trojjediného Boha, jehož láska nezná hranic a jehož jediným přáním je, abychom navěky s ním žili v jeho království nebeské slávy. (str. 9–10)

Prosme Pána Boha, aby v našem srdci vzbudil tolik lásky, kolik je jí potřeba k proměně a obrácení lidských srdcí v našem okolí a ve společenství jedné lidské rodiny i na celém světě. Život svaté Zity (str. 11–13) pak může pro nás být dobrou inspirací, že láska k Bohu a k bližnímu vždy přináší pokoj a mír – stačí jen, aby příjemce otevřel své srdce... A také o tuto otevřenost stále Pána prosme.

Daniel Dehner

Uklidni své srdce a zbav se aspoň na chvíli všech pozemských starostí a pout, protože Boží Duch tě chce přivést k poznání vznešených tajemství, která ti předkládá v dnešních svatých čteních. Máš se přesvědčit, že to, co slyšíš v dnešním úryvku z knihy Zjevení, není jen vize nějaké vzdálené budoucnosti, nýbrž že jde o zcela aktuální projekt Božího království na zemi. Toto království má nastat i pro tebe už nyní a na jeho uskutečnění se máš sám neprodleně a aktivně podílet. Nevěříš tomu? Vrať se znovu do večeřadla. U stolu se uvolnilo jedno místo, protože zrádce již odešel. Můžeš zde být osobně svědkem toho, co je jasným znamením slíbeného *nového nebe*.

Proč je řeč o *novém nebi*? Bůh ti chce tím říct, že ti přišel ukázat svou zcela novou tvář. Ačkoliv všechno, co od samého počátku dělá, dělá z ryzi lásky, tato jeho láska jako by se zatím ztrácela v oslňujícím jasu jeho moci a velebnosti. Zjevoval se lidem dosud v hořícím keři, ohnivém sloupu, ve víchru a hromu, který láme cedry. Mojžíš si před ním zastřel tvář a zul opánky.

Nyní sedí Bůh se svými u jednoho stolu. Teprve nyní nastala doba, kdy se Bůh zjevuje tak, že pokleká před svým tvorem, aby mu umyl nohy. Dříve mu sesílal manu a koroptve, ale dosud nikdy mu nedal za pokrm své vlastní tělo. Vyvedl mu pramen ze skály, ale nenapájel ho svou krví. Stvořil svět a v něm všechno živé, ale teprve nyní vydá svůj vlastní život, aby lidé nepropadli smrti, ale *měli život a měli ho v hojnosti*. Takové je tedy *nové nebe* a zcela nový, nepoznaný *Emanuel – Bůh s tebou*. Už jen krátký čas a Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním zpečetí příchod **nové epochy**, ve které bude Bůh ohromovat nikoliv mocí, ale přesvědčující láskou, která si dokázala najít nové způsoby, jak *přebývat mezi lidmi*.

Ale to není zdaleka vše. Ježíš chce i tebe a všechny lidi dobré vůle zapojit do procesu proměny světa na *novou zemi*. To je smysl a program jeho *nového přikázání: abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás*. Musí to tedy být láska tak opravdová, tak přesvědčující, aby se stala zcela zřetelným, nápadným a výmluvným znamením *nové země*.

Jak miluje Ježíš? Je to zcela jiná láska, než jakou zná tento svět. Ježíšova láska ne-

Nejkrásnější proroctví

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Nové přikázání vám dávám.

přichází jako odpověď na projevenou pozornost, přízeň, na vyznanou lásku, na očekávané potěšení. Ježíšova láska je vstřícná. Je to láska, která zásadně přichází jako první, jako výzva, jako ničím nepodmíněná nabídka. Je to láska, která chce dosud nemilujícího vlastní sebeobětí uschopnit k milování. Je to láska nekonečně marnotratná, která je ochotná rozestít miliony zrněk v očekávání, že alespoň jedno padne na úrodnou půdu, vzejde a přinese ovoce hodné lásky. Je to láska milující až do krajnosti, která miluje i tam, kde nemůže čekat žádnou odpověď, protože pro ni je *blazenější dávat než brát*⁽¹⁾.

Takové je *Boží přebývání mezi lidmi*. Nemiloval nás, když jsme byli ještě jeho nepřáteli? Nečinil nám dobře, ačkoliv jsme ho nemilovali, ale uráželi? Co by s námi bylo, kdyby On si nezamiloval nás ještě nemilující? Jak by mohl změnit náš osud? Jen láska, která se zaměří na to, co studené, tvrdé, nevďěčné, nepřátelské, může zahřát, změnit kámen v maso, zapálit vyhaslý oheň, otevřít před *lidmi nové nebe*, ukázat překvapenému světu novou Boží tvář a napomáhat tak *příchodu nové země*.

Jako člověk nejsi sám o sobě schopen takto milovat. Ale Láska si našla způsob, jak i z tebe udělat viditelný nástroj, nositele lásky, jen pokud se mu k tomu nabídneš. Jednej podobně jako On. Právě ti, kteří se ti zdají nejméně láskyhodní, kteří tě nejen nepřitahují, ale přímo odpuzují, ti nejvíce potřebují božský lék jeho lásky. Pros Ducha lásky, aby otevřel tvé srdce právě tímto směrem. Žádná rána není krásná, příjemná, přitažlivá, a přece právě ona potřebuje něžnou a laskavou ruku, která by ji ošetřila. To, co se ti na bližních zdá odporné, co tě dosud vedlo k tomu, aby ses odvrátil a zatvrdil, to právě čeká na obvaz lásky. Začni se usmívat na své nepřijemné bratry, zkoušej to nejdříve aspoň uvnitř tak dlouho, až ti ten úsměv ze srdce vstoupí až do očí. Myslíš, že to nejde? Nejsi přece sám. Je s tebou Ježíš, právě jeho máš zanést una-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 14,21b–27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utrvovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení – Zj 21,1–5a

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrti ani zármutku, nářku

Dokončení na str. 4

veným a zraněným srdcím. Dodej si odvahy. To, co se v tobě vzpouzí, je také rána, která potřebuje lék. Ježíš, kterého přineseš bližnímu, uzdraví svou láskou spolu s ním i tvoje nemocné srdce. Nevyhýbej se tomu, protože to bolí. *Do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme*. Nejvíce bolí ta bolest, které se nejvíce bráníš. Nauč se ji přijímat jako Pán, a poznáš její odvrácenou tvář. Můžeš se spolehnout, že nakonec Pán *setře každou slzu z tvé tváře*.

Pomoz mi, Ježíši, *odložit, co je staré, a povstat k novému životu*.⁽²⁾ Ukaž mi, ke komu tě mám zanést, abych *pravdu, kterou jsem poznal, také naplnil svým životem*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Sk 20,35; ⁽²⁾ srov. modlitba po sv. přijímání;

⁽³⁾ srov. modlitba nad dary.

Svatá Jáchyma de Vedruna

At již byla svobodná dívka, manželka, matka, vdova, nebo řeholnice, žila důsledně podle Desatera a evangelního přikázání lásky. Její skutky byly výrazem lásky a paprskem světla pro lidi kolem ní. Vedla ji k tomu touha obsáhnout všechny potřeby lidu a vzdát čest a slávu Bohu.

Na svět přišla 16. dubna 1783 v Barceloně ve šlechtické rodině de Vedruna. Odmala v sobě pěstovala touhu po zasvěceném životě a tato touha měla dokonce konkrétní podobu – pozdější světici přitahoval barcelonský Karmel. Zvítězila však poslušnost vůči rodičům Lorenzovi a Terese, kteří ji v jejich 16 letech provdali za zajištěného právníka Teodora de Mas. K této poslušnosti ji pobídla představená Karmelu, kam Jáchyma ve svých 12 letech na zkoušku vstoupila. Moudrá žena tehdy poznala, že dívka není na tak závažný krok dostatečně uzpůsobená.

Oproti některým jiným světicím, jež musely rezignovat na svůj sen o řeholním hábitu, vdát se a po boku vnuceného muže strádat, neprožívala Jáchyma v manželství žádné trauma. S Teodorem vytvořili pěkný zbožný pár, který začínal den účastí na mši svaté a končil ho společným růžencem. Jejich manželství bylo zdařilé a zpečetilo je devět dětí. Trvalo však jen do 5. března 1816, kdy Teodor nedlouho po návratu z války proti Napoleonovi podlehl tuberkulóze, kterou se ve válce nakazil. V bojích se dokonce na pozici velitele svěřeného oddílu vyznamenal, když v jedné bitvě dlouho odolával přesile nepřátel a s minimálními ztrátami provedl brilantní ústup.

Pro třiatřicetiletou vdovu znamenala jeho smrt ránu, nicméně na druhou stranu se jí otevřela cesta do Karmelu. Měla do-

konce vidění Krista Ježíše, který jí v něm řekl: „Když ti teď zemřel snoubenec, volím si tě za snoubenku já.“ Opět se však vzdala svého snu a uposlechla pokyn svého zpovědníka P. Estebana di Olot OFMCap., aby se věnovala výchově dětí.

Vychovala své ratolesti tak, že ze šesti přeživších vstoupily dvě dcery k františkánkám, dvě se staly cisterciáčkami a jeden syn odešel k trapistům, ovšem kvůli narušenému zdraví musel z kláštera odejít před složením slibů, a později se oženil. Poslední dcera se provdala a měla šest dětí.

Krom těch svých zahrnovala Jáchyma de Vedruna pozornou péčí i děti z chudých rodin a sirotky, nadto si do okruhu těch, o něž se starala, přibrala ještě mladé ženy a nemocné. Časem se přestěhovala na zděděný statek ve Vicu zvaný Manso Escorial a tam po deseti letech od manželovy smrti spoluzaložila roku 1826 kongregaci Sester karmelitek od Lásky (Sorem Karmelitarum a Caritate). Opět šlo o výraz poslušnosti – podnítil ji k tomu její kapucínský zpovědník, jenž jí vysvětlil, že Bůh ji nechce mít v klášteře, ale ve světě, kde se má věnovat nemocným a výchově dívek. Biskup Pablo Jesús Corcuera pak rozhodl, že by kongregace měla vycházet z karmelitánské spirituality. Sám pro kongregaci sepsal pravidla života. Jáchyma pak s osmi dalšími ženami složila 26. února řeholní sliby a přijala jméno Jáchyma od sv. Františka. Nakonec se tedy

Svatá Jáchyma de Vedruna

Jáchymě přece jen její dětský sen po četných oklikách splnil.

Časem šlo v jejich stopách mnoho dalších dívek a žen, které se chtěly odevzdat Pánu ve službě druhým v této podobě. Jáchyma tak z pozice generální představené postupně otvírala nové domy či nemocnice, ať už to byly lokality jako Tárrega, Casa de Caridad de Barcelona, Solsona, nebo Manresa, po celém Katalánsku, pak i Španělsku a Latinské Americe – na Kubě šířil její dílo svatý biskup Antonín Maria Claret. Každá komunita žila v atmosféře nefalšované důvěry a srdečnosti, neplatily v ní sociální rozdíly v podobě původu, věna či kulturního prostředí té které členky.

Jáchyma se vyznačovala mateřskou láskou vůči svým duchovním dcerám i vůči nemocným. „Nezapomínám na vás v žádnou denní dobu a prosím Pána, aby vás všechny učinil svatými,“ napsala v jednom dopise. V jiném zase ujišťovala jednu nastávající matku: „Bůh Vám dá trpělivost snášet stavy nevolnosti a Vy mu obětujte plod, který nosíte ve svém lůně; je jeho, a protože je jeho, požádejte ho, aby ho učinil svatým nebo svatou. A počítejte s mou neustálou pomocí.“ Dále vynikala pokorou, hlubokou úctou k Eucharistii, nezlomitelnou důvěrou v Boží Prozřetelnost a kontemplací tajemství Nejsvětější Trojice. Již jako vdova spávala na rohoži položené na zemi a místo polštáře si pod hlavu kladla kámen. Nečinilo jí problém setrávat dlouhé hodiny na modlit-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“

A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“

Evangelium - Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven

v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

bách, ostatně již jako malá dívenka měla tento dar znásobený tím, že vše vůkol k ní něčím hovořilo o Bohu, takže měla o čem rozjímat – nitě jí připomínaly provazy, jimiž byl Vykupitel spoután, plevel na záhonech vlastní nedostatky, jichž je třeba se zbavit, atd.

Jako jiné zakladatelky kongregací si Jáchyma prožívala vzestupy a pády. V roce 1850 se radovala ze schválení kongregace Piem IX., předtím ale musela během občanské války ve Španělsku (1833–1839) čelit protivenstvím ze strany nepřátel víry a církve, byla dokonce krátce (na pět dní) uvězněna a musela načas odejít do francouzského Roussillonu, neboť nemocnice v Berze byla ohrožena v důsledku bojů. Ve Francii zůstala až do roku 1842.

Post generální představené zastávala Jáchyma od sv. Františka do roku 1849, kdy na něj musela rezignovat. Důvod tkvěl v jejím povážlivě zhoršeném zdravotním stavu – nejprve ji v září ranila mrtvice, v jejímž důsledku postupně ztrácela mobilitu, až nakonec byla takřka úplně paralyzovaná upoutána na lůžko. Nemohla ani mluvit. Choroba ji každopádně nezlomila, jen přispěla ke zintenzivnění jejího vnitřního života. V srpnu 1854 navíc onemocněla cholerou, jež byla poslední kapkou v kalichu, který měla na své pozemské pouti vypít. Dne 28. srpna 1854 si Jáchymu de Vedruna povolal Pán k sobě. Oplakávalo ji 150 sester v 27 různých domech ve světě, jimž za svého života radívala: „*At' ve vašich srdcích není žádná jiná touha než žít zcela zamilovaná do tak dobrého Pána a Mistra.*“ V současnosti je ve světě činných 290 domů s více než 2 700 sestrami vzdělávajícími ve školách přes 40 000 dívek a v nemocnicích pečujícími o více než 4 440 nemocných.

Blahořečena byla 19. května 1940 papežem Piem XII., kanonizována 12. dubna 1959 jeho nástupcem Janem XXIII., od něhož to bylo vůbec první svatořečení (spolu s ní svatořečil ještě františkán sv. Karla ze Sezze).

V Římském martyrologiu je sice sv. Jáchyma de Vedruna uvedena u data 28. srpna, karmelitáni si ji ale připomínají 22. května. V diecézích Vic, Barcelona a Tarragona se její svátek slaví jako závazná památka. Její neporušené tělo spočívá v tumbovém relikviáři v „Manso Escorialu“ ve Vicu.

Velikonoční víra není usazením v náboženské jistotě

– dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

ho ve tvářích našich bratří, hledat ho v našem každodenním životě, hledat ho všude, jen ne v hrobě.

Hledejte ho stále! Protože pokud vstal z mrtvých, pak je přítomen všude, přebývá mezi námi, skrývá se a zjevuje i dnes v sestrách a bratřích, které potkáváme na cestě, v těch nejanonymnějších a nejnepředvídatelnějších situacích našeho života. On je živý a stále zůstává s námi, pláče slzy těch, kdo trpí, a rozmnožuje krásu života v malých projevech lásky každého z nás.

Proto je velikonoční víra, která nás otevírá setkání se zmrtvýchvstalým Kristem a disponuje nás k tomu, abychom ho přijali do svého života, něčím úplně jiným než statickým přizpůsobením se nebo poklidným usazením v nějaké náboženské jistotě. Naopak, Velikonoce nás předurčují k pohybu, vybízejí nás k běhu jako Marii z Magdaly a jako učedníky; vyzývají nás, abychom měli oči schopné „vidět dál“, abychom zahlédli Ježíše, živého, jako Boha, který se zjevuje a také dnes se zpřítomňuje, promlouvá k nám, předchází nás, překvapuje nás. Stejně jako Marie z Magdaly můžeme každý den zažít zkušenost, že jsme Krista ztratili, ale každý den ho můžeme běžet znovu hledat a s jistotou vědět, že ho najdeme a osvíti nás světlo jeho vzkříšení.

Bratři a sestry, zde je největší naděje našeho života: můžeme žít tuto chudou, křehkou a zraněnou existenci přimknuti ke Kristu, protože on přemohl smrt, přemohl naši temnotu a vítězí nad temnotou světa, abychom s ním mohli žít v radosti, navždy. K tomuto cíli, jak říká apoštol Pavel, také běžíme, zapomínáme na to, co je za námi, a žijeme nakloněni k tomu, co je před námi (srov. Flp 3,12–14). Spějeme tedy vstříc Kristu rychlým krokem Marie Magdalény, Petra a Jana.

Jubileum nás vyzývá, abychom v sobě obnovili dar této naděje, ponořili do ní svá utrpení a úzkosti, nakazili jí ty, které na cestě potkáme, svěřili této naději budoucnost svého života a osud lidstva. A tak nesmíme zaparkovat svá srdce v iluzích tohoto světa ani je uzavřít do smutku; musíme běžet plni radosti. Utíkejme vstříc

Ježíši, znovu objevme neocenitelnou milost být jeho přáteli. Dovolme, aby nám jeho slovo života a pravdy osvětlovalo cestu. Jak řekl velký teolog Henri de Lubac: „Bude nám muset stačit, když pochopíme toto: křesťanství je Kristus. Ne, opravdu, nic jiného než toto. V Kristu máme všechno.“ (*Les responsabilités doctrinales des catholiques dans le monde d'aujourd'hui*, Paris 2010, 276)

A toto „všechno“, kterým je vzkříšený Kristus, otevírá náš život naději. On je živý, chce i dnes obnovit náš život. Jemu, Vítězi nad hříchem a smrtí, chceme říci:

„Pane, o tomto svátku tě prosíme o tento dar: abychom i my byli noví, abychom žili tuto věčnou novost. Setřes z nás, Bože, smutný prach zvyku, únavy a rozčarování; dej nám radost z toho, že se každé ráno probouzíme s udivenými očima, abychom viděli nevidané barvy tohoto rána, jedinečné a odlišné od všech ostatních. [...] Všechno je nové, Pane, a nic se neopakuje, nic není staré.“ (A. Zarrì, *Quasi una preghiera*)

Sestry, bratři, v úžasu velikonoční víry, nesoucí v srdci každé očekávání pokoje a osvobození, můžeme říci: S tebou, Pane, je všechno nové. S tebou všechno začíná znovu.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Láskou přemohli nenávist

Pán Ježš svou smrtí na kříži ukázal, jak velice miluje každého člověka. To on nás uschopňuje k lásce k bližnímu, a to i k té heroické, je-li to zapotřebí. Dosvědčují to neobyčejné příklady lidí, kteří obětovali svůj život při záchraně druhých.

Jakkoliv se heroické jednání sv. Maximiána Kolbeho dostalo na úroveň symbolu, je na místě připomenout také jiné příklady obětí za druhé, třebaže nejsou tak známé. V této souvislosti je v dějinách lidstva specifické 20. století, které není náhodně nazýváno „stoletím mučedníků“. Podle badatelů obětovalo svůj život pro Boha a bližního více lidí než za uplynulých devatenáct století dohromady.

Šel na smrt místo bratra

Během náboženského pronásledování probíhajícího za španělské občanské války se udál jeden pozoruhodný příběh.

Alberto Meléndez byl čtvrtým z deseti dětí Pabla Meléndeze Gonzala, slovního valencijského právníka, dobrého katolíka a člena Katolické akce. V době vypuknutí občanské války měl 27 let. Byl svobodný a docela nedávno úspěšně dokončil právníká studia. V září roku 1936 zabušili na dveře jeho rodného domu příslušníci rudé Lidové fronty. Chtěli odvést otce rodiny s jeho stejnojmenným nejstarším synem. Pablo mladší už byl tehdy ženatý a měl dvě děti. Alberto ho chtěl zachránit, proto se za něj začal vydávat. Byl proto spolu s otcem zatčen a převezen do valencijského vězení. Setkali se tam se svými známými. Protože nechtěl, aby pravda vyšla najevo, poprosil je Alberto, aby ho oslovovali „Pablo“.

Pablo starší a Alberto stanuli 24. září 1936 před popravčí četou. Jejich mrtvá těla byla pohozena na cestě vedoucí do města Castellar. Poté, co je jedna z Pablových dcer identifikovala, dostalo se jim důstojného pohřbu na hlavním hřbitově ve Valencii.

Alberto byl zařazen do skupiny 91 španělských mučedníků (66 diecézních kněží, 8 řeholních osob a 17 laiků) zavražděných z nenávisti k víře ve 30. letech 20. století, jejichž beatifikační proces na diecézní úrovni se nedávno uzavřel. Španělé si v současnosti připomínají 2 069 svatých

a blahoslavených mučedníků z nejtragičtějšího období svých dějin.

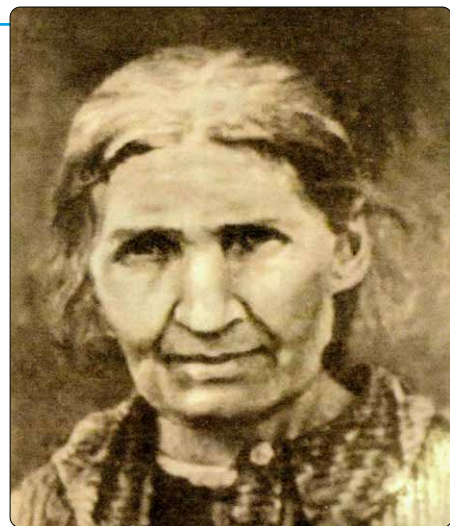
Zamilovala si snachu jako vlastní dceru

Marianna Biernacka, roz. Czokałová, se narodila roku 1888 v Lipsku nad Biebrzou. Ve dvaceti letech se provdala za Ludwika Biernackého. Přivedli na svět šest dětí, leč čtyři z nich tento svět opustily krátce po narození. Pro oba manžele to musely být citelné rány. Dospělosti se dožili pouze Leokadia a Stanisław. Rodiče je i sebe živili z výnosů svého dvacetihektarového hospodářství. Po manželově smrti žila Marianna se svým synem a po jeho svatbě přijala pod svou střechu snachu Annu. S mladým párem prožívala koloběh dní, v nichž jim a později i jejich dítěti prokazovala starostlivost, vlídnost a mateřskou lásku. Brala svou snachu jako vlastní dceru, společně snášely tíhu zemědělské driny, zpívaly breviář a radovaly se z narození prvního dítěte – Geni.

Na počátku července roku 1943 započalo zatýkání obyvatel Lipska a okolí v rámci odvety Němců za zabití německého policisty partyzány. Na seznamu osob určených k zatčení se nacházeli i Stanisław s Annou, jež v té době byla v pokročilém

Manželé Ulmovi se šesti dětmi a sedmým v mateřském lůně

Marianna Biernacka

stadiu těhotenství. Ráno 1. července vstoupil do obydlí Biernackých německý voják a poručil mladým manželům opustit domov. Marianna při pohledu na to padla esesákovi k nohám a prosila ho, aby jí dovolil jít na smrt namísto snachy. Němec na její návrh přistoupil. Hned poté byla se synem a dalšími zatčenými převezena do vězení v Grodně, ležícím v dnešním Bělorusku. Před smrtí ještě poprosila, aby mohla dostat růženec. Dne 13. července 1943 byla spolu s dalšími 49 obyvateli Lipska Němci zastřelena u pevnůstky nedaleko vsi Naumowicze u Grodna.

V okamžiku smrti měla 55 let. Nikdo ji k hrdinskému rozhodnutí nenutil, mohla zůstat zticha. Mohla též obětovat svůj život, aby zachránila syna. Marianna se však obětovala za snachu. Zachránila ji i dítě, které Anna čekala. Udělala to z heroické lásky k druhému člověku. S naprostou jistotou zde můžeme hovořit o její mimořádné sebeoběti a heroické smrti. Projevila nejen obdivuhodnou úctu k nenarozenému životu, ale i starost o to, aby její dvouletá vnučka neztratila matku. Její oběť nepřišla vničeč. Anna porodila dceru, přežila válku, dočkala se vnuků a pravníků a dožila se 98 let!

Obyvatelé Lipska nad Biebrzou dotvrzují, že Marianna Biernacka byla vzorem jak v rodinném životě, tak i ve farním. Vyznačovala se skromností, prostotou a tichostí srdce. Její heroický čin je v živé paměti především místních lidí, kteří její oběť přirovnávají k oběti sv. Maximiána Kolbeho. Lipská mučednice je nazývána patronkou tchýní, snach a nenarozeného života.

Dne 13. června 1999 sv. Jan Pavel II. pozvedl Mariannu Biernackou ke cti ol-

táře. Dostala se tím do skupiny 108 blahoslavených polských mučedníků zavražděných během II. světové války.

„Jestliže někdo položí svůj život za své přátele“ (Jan 15,13)

Uvedené příklady se týkaly osob, jež položily život za blízké příbuzné. Nijak to nesnižuje ani váhu jejich mučednictví, ani nesmírnost jejich obětí, o to více však ohromuje svědectví polské rodiny Ulmových, kteří se za II. světové války rozhodli zcela nezištně zachránit před záhubou členy několika židovských rodin. Jejich postoj udivuje o to více, že tehdejší Polsko bylo jedinou Němci okupovanou zemí, v níž i za nejmenší pomoc Židům hrozily vysoké tresty. Za jejich ukrývání pak hrozil trest smrti pro celou rodinu. Ulmovi si této hrozby byli zcela vědomi...

Józef Ulma se narodil v roce 1900 ve vesnici Markowa v chudé rolnické rodině. Ukončil s oceněním zemědělskou školu a byl nejen výborným studentem, ale vynikal i nad své vesnické okolí. Zajímal se o spoustu věcí, uváděl do života technické novinky. Byl též společensky aktivní, např. byl členem Svazu katolické mládeže. Propagoval zahradničení a pěstování zeleniny. Zabýval se rovněž včelařstvím a knihvazačstvím. Zkonstruoval si fotoaparát, díky čemuž se mohl věnovat svému největšímu koníčku. V pětácti letech se oženil s Wiktorii Niemczakovou, o dvanáct let mladší dívkou. Narodilo se jim šest dětí. Výbuch II. světové války zapříčinil, že víra a postoje manželů Ulmových byly vystaveny zkoušce, z níž oba vyšli vítězně.

Značný vliv měla na Ulmovy každodenní modlitba a četba Pisma svatého, jakož i účast na bohoslužbách podle liturgického kalendáře přesně v duchu života na polském venkově. Nový rok začínali modlitbou, účastí na postních pobožnostech a zbožně prožívali Svatý týden. Účastnili se i májových pobožností a procesí během oktávy Božího Těla. Vzdávali díky za úrodu a na dožínky přinášeli snopy obilí, aby prosili o další požehnání. Posvěcovali obilí na nový osev, modlili se s farníky růžencem a pravidelně se zpovídali. Každý den zahajovali modlitbou a zpěvem breviáře. „*To vše budovalo jejich manželskou spiritualitu a bylo důkazem hluboké víry Józefa a Wiktorie. Jejich žebříček hodnot, vnitřní život (...), každodenní jednání vycházely*

z jejich katolické víry. Oba vyrůstali v katolických rodinách, v dospívání se angažovali v životě farnosti i markowské vesnické komunity a pravidelně se účastnili mši svatých.“ (E. Nowak, *Rodzina Ulmów w literaturze*)

Přestože měl Józef početnou rodinu a těšil se ze skromné úrody, se svou ženou se rozhodl pomáhat pronásledovaným Židům. Pravděpodobně v druhé polovině roku 1942 přijal pod svou střechu osm uprchlíků z rodin Goldmanových (zvaných Szallamovi), Grünfeldových a Didnerových. Nadto pomohl jiné židovské rodině vykopat v nedalekém lese zemljanku a nosil jim jídlo a další potřebné věci. Po čase však zemljanku objevili Němci a její obyvatele postříleli. To, že jim Ulmovi pomáhali, tehdy najevo nevyšlo. Osm Židů se nadále skrývalo v domě Ulmových až do jara roku 1944. Tehdy Ulmovy udal Ukrajinec, jenž si přivlastnil majetek ukrývaných Židů a chtěl se zbavit právoplatných vlastníků.

Dne 24. března 1944 vtrhli krátce před svítáním do domu Ulmových němečtí četníci a rozpoutali masakr. Nejprve postříleli ukrývající se Židy, poté vyvedli před dům Józefa Ulmy s Wiktorii, jež byla v pokročilém stupni těhotenství, a zastřelili je. Šestici dětí, které popravu svých rodičů musely sledovat, zastřelili krátce nato rovněž. Nestarší Stasia měla osm let, nejmladší Marysia půl roku. Wiktorie začala pravděpodobně během popravu rodičů, neboť jeden svědek exhumace později podal svědectví o tom, že po vykopání mrtvých těl viděl hlavičku dítěte vyčnívající ven z matčiných rodidel.

Po skončení masakru přikročili němečtí četníci k rozkradení majetku svých obětí. Podle svědků byla jejich kořist tak

Děti zvěčněné na fotografii pořízené otcem Józefem Ulmem

velká, že potřebovali šest vozů k jejímu odvezení. Dá se říct, že měli zájem o to, co mělo být v jejich očích z lidského hlediska nejcenější, a nevěšili si věci, které podle nich cenné nebyly, případně se jim nehodily. Na místě tak nechali například Nový zákon... Tato kniha zůstala němým svědkem rodinné spirituality a mučednické smrti. Nový zákon nese stopy pravidelného užívání a jsou v něm i poznámky a také, což je nejvíce udivující, červeně podtržené podobenství o milosrdném Samaritánovi, na jeho okraj někdo napsal velkými písmeny slovo „TAK“, tj. „ANO“. Ne bez důvodu se tedy Ulmovým přezdívá „Samaritáni z Markowé“. Je nade vši pochybnost, že když se rozhodli pomáhat Židům, vedly je k tomu čistě křesťanské pohnutky a evangelní láska k bližnímu. Dne 17. prosince 2022 podepsal papež František dekret o mučednictví rodiny Ulmů, jenž otevřel cestu k jejich brzké beatifikaci⁽¹⁾.

Podobných rodin jako Ulmovi bylo za války povícero. Dosavadní odhady počtu Poláků ukrývajících tehdy Židy se pohybují od 160 000 do 360 000, přičemž polovina z nich byla zastřelena. Dlužno podotknout, že do pomoci Židům mohl být zapojen až milion polských občanů. Výmluvný je rovněž fakt, že mezi osobami odměněnými medailí „Spravedliví mezi národy“ (označení pro lidi zachraňující Židy) představují Poláci nejpočetnější skupinu – přes 25 % takto označených lidí ze 40 zemí na celém světě.

„Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ (Lk 10,25)

Ve své řeči na rozloučenou Pán Ježíš řekl: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*“ (Jan 15,13) Výše zmiňovaní mučedníci dosáhli právě na tento nejvyšší stupeň křesťanské lásky. Pro každého člověka připravil Bůh jiný plán. Nepožaduje po každém, aby šel cestou mučednictví a napodobil heroické skutky těch svatých a blahoslavených, kteří obětovali své životy při záchraně druhých lidí. Nicméně příklad jejich lásky k Bohu a bližním má posilovat naši víru a dát nám návod k tomu, jakými hodnotami se máme v životě řídit. Je současně důkazem síly Boží milosti, která člověka uschopňuje k heroickým skutkům. Sám

ze sebe by nebyl s to dosáhnout onoho nejvyššího stupně lásky – „*Beze mne nemůžete činit nic*“ (Jan 15,5).

Pán Bůh respektuje naši svobodnou vůli a přeje si, abychom ve svobodě dozávali do plnosti lásky. Ukazuje nám cestu ke svatosti, která spočívá v bytí věrným v maličkostech: „*Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké.*“ (Lk 16,10) Z horlivosti v maličkostech se rodí velké činy. Pán Bůh si přeje, abychom mu byli věrní skrze naplňování (s láskou) svého povolání, plnění každodenních povinností, dennodenního překonávání své nechuti a antipatií vůči druhému člověku, nabízení pomocné ruky a pěstování pochopení vůči potřebám bližních. Po smrti bude me souzení z lásky – ryzí a nezištné. Pán Bůh nám přikazuje, abychom se navzájem

Józef a Wiktoría Ulmowi

milovali a abychom nemilovali jenom své přátele, ale i nepřátele, abychom nastolovali pokoj a usmiřovali znesvářené strany, abychom byli milosrdní a – což je mimořádně důležité – vždy všem všechno

odpouštěli: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás. (...) Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ (Jan 13,34–35) „*Miluj bližního svého jako sám sebe.*“ (Mt 19,19) „*Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. (...) Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.*“ (Mt 5,7–9) „*Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.*“ (Mt 25,40)

*Z Trwajcie w miłości 1/2023
přeložil -lr
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ K beatifikaci došlo 10. září 2023. [pozn. red.]

Svatá Matka Tereza vypravuje...

Správný okamžik

Jednoho dne k nám přišel muž s lékařským předpisem. Řekl: „Moje jediné dítě umírá. Lék, který potřebuji, v Indii není a musí se opatřit v zahraničí.“ Právě v tomto okamžiku, když jsme spolu ještě mluvili, vstoupil dovnitř jiný muž s košem plným léků. Zcela nahoře byla krabička s hledaným lékem. Kdyby byla níže, neviděla bych ji. Kdyby přišel dříve nebo později, také bych ji neviděla.

Ale právě v tom okamžiku se Bůh mezi miliony a miliony dětí s něžnou láskou postaral právě o to malé dítě ze slumu a poslal mu v pravý čas lék, aby je zachránil. Chválím a velebím Boží něhu a lásku, protože každé dítě, ať je chudé nebo bohaté, je dítě Boží, stvořené Stvořitelem všech věcí.

Vysoký obnos

Hledali jsme v Londýně dům, abychom mohli otevřít náš noviciát. Byly s tím veliké těžkosti. Po několika víceméně marných pokusech se přihlásila jedna anglická paní: „Mám skutečně dům na prodej, ale stojí 6 500 liber. Já nevěřím v nic, ale věřím ve vaše dílo.“

Celý den procházely sestry městem, navštěvovaly domy, vedly rozhovory, mluvily v rozhlase. Když se večer sešly a sečetly, kolik nasbíraly, činilo to přesně 6 500 liber. Příští den jsme dům koupily.

Pomohl mé věci

Po návratu z Patmy jsem procházela Kalkatou. Zcela náhodou jsme se potkali s jedním knězem, který mě prosil o příspěvek pro podporu dobrého tisku. Když jsem odcházela z domu, měla jsem pět rupií, a z toho jsem již čtyři dala chudým. Dala jsem mu tedy, co jsem měla. Večer mi týž kněz přinesl obálku. Řekl mi, že mluvil s jedním známým, který by chtěl podpořit naše dílo. V obálce bylo 50 rupií. Cítila jsem v tom okamžiku, jak Bůh pomáhá mé věci, a za nic na světě bych toho nenechala.

Teplá lidské ruky

Jednou jsem šla ulicemi Londýna. Uviděla jsem muže, který seděl na zemi celý schoulený. Když mě prosil, abych se k němu sehnula, zastavila jsem se, podala jsem mu ruku a zeptala jsem se ho, jak se mu vede. Podíval se na mě a řekl: „Po takové dlouhé době cítím opět teplo lidské dlaně. Po takové době.“ Jeho oči tak zazářily a posadil se rovně. Již ta troška tepla lidské ruky vnesla radost do jeho života.

Musíš to jednou zažít. Musíš otevřít oči dokořán a jednat také tak.

Jsem překvapena, kolik mladých lidí na Západě je závislých na drogách. A ptám se po důvodech. Není snad v jejich rodinách nikdo, kdo by se jim věnoval? Jsou jejich

otcové a matky tak zaměstnaní, že pro ně nemají vůbec žádný čas? Nešlo právě proto dítě na ulici a neupadlo tam do takových věcí? Chceme mír, ale tyto věci je boří.

Nežádoucí – nemilovaní

Kdo jsou nejobožejší z ubohých? Nežádoucí, nemilovaní, ti, o které se nikdo nestará: hladoví, nazí, bezdomovci, malomocní, alkoholici a každá misionářka bliženské lásky. Naše sestry pracují v mnoha zemích celého světa. Pracují s těmi, kteří se uzavřeli do sebe. Jednoho dne jsem našla muže zcela zanedbaného, který se zavřel do své světničky. Sestry k němu vstoupily, vykoupaly jej, vyčistily jeho světnici a daly mu čisté prádlo. Nepromluvil při tom ani slova. Po dvou dnech řekl sestřám: „Přinesly jste do mého života Boha.“ Sestry zavolaly kněze. Muž se po 60 letech vyzpovídal. Příští ráno zemřel.

Za dvacet let mé práce je mi stále jasnější, že nejtěžší nemoc, jakou může člověk zažít, je být nežádoucí. Máme léky na lepru a malomocní se mohou vyléčit. Jsou léky proti tuberkulóze, mohou se vyléčit i souchotináři. Pro všechny nemoci jsou nějaké léky. Ale tak strašná nemoc, být nežádoucí, nemůže být vyléčena, leda skrze ochotné ruce, které poslouží, a láskyplné srdce, které miluje.

Zdroj: Archiv Světla

Naděje

„Můj Bože, doufám v pevné důvěře, že mi pro zásluhy Ježíše Krista dáš na tomto světě svou milost, a jestliže zachovám tvá přikázání, na onom světě svou slávu, neboť tys to slíbil jakožto všemohoucí, jakožto dobrotivý, a ty dodržíš, co jsi slíbil.“

Tak zní takřka naivní modlitba, kterou jsem se naučil během jednorocní návštěvy katolické školy nebo o něco později v hodinách náboženství. Byla pro mě až do dneška velkou silou a pomocí. Zajistila mi i při každodenních starostech a slabosti, kterou všichni trpíme, šťastný a radostný rodinný život s mojí ženou a mými osmi dětmi, ale také mnoho radosti v povolání mezinárodního úředníka v průběhu třiceti let. Na sociální úrovni mi umožnila působit ve funkci prezidenta několika velkých mezinárodních organizací ve službách trpícím a malomocným, a to v součinnosti s mnoha stejně smýšlejícími.

Jak bychom mohli žít bez naděje, která nám umožňuje snít, že jednoho dne dospějeme do nebe? Jak bychom mohli žít bez této božské, to znamená s Bohem spojené ctnosti, skrze kterou, jak říká *Katechismus katolické církve*, „toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehnáme na své síly, ale na pomoc Ducha Svatého“ (1817)? Je zapotřebí určité naivity duše, která není ještě zkažena sklony a duchem doby, ale také mnoho důvěry, abychom rozuměli víře a měli naději. Právě z toho důvodu se zjevuje Bůh a Matka Boží se zalíbením malíčkým a prostým, především dětem, a nikoliv bohatým a velkým tohoto světa.

Ve Starém zákoně měla naděje vyvolaného národa svůj původ a vzor v Abrahámovi. Apoštol Pavel o něm říká: *Doufal proti vši naději, že se stane otcem mnoha národů*. A bylo mu dopřáno skutečně mnoho moci, slávy, ba i dlouhý věk. Když při východu z Egypta dospěli Izraelité k Rudému moři a dohonily je faraónovy oddíly, přepadla je strašná hrůza; litovali svého kvapného odchodu, a řekli dokonce Mojžíšovi: *Nejsou snad v Egyptě žádné hroby, že nás vedeš, abychom zemřeli na poušti?* Ale Mojžíš se nepoddal a povzbuzoval plný naděje: *Nebojte se! Zůstaňte stát a dívejte se, jak vás dnes Hospodin zachrání*. A skutečně, mohli pokračovat ve své cestě a prošli dokonce mořem, které se pro-

stíralo před nimi. Nakonec budou proroci silou Boží milosti ustavičně posilovat ve spásné naději svůj lid.

V Novém zákoně Ježíš opět ustavičně probouzí naději svými činy a svými slovy. Již na počátku své kazatelské činnosti hlásá v Horské řeči blahoslovenství a přejímá zaslíbení, která byla učiněna Abrahámovi, a směřuje jimi nikoliv k vlastnictví země, nýbrž k nebeskému království. Musíme je čas od času prohlubovat, abychom posilili svou slabou víru a naději. *Blahoslovení, kteří nepoužívají násilí...; blahoslovení trpící, blahoslovení jste, když vás budou pro mne tupit a pronásledovat, vymýšlet si na vás všemožné lži. Radujte se a plesajte, neboť hojná je vaše odměna v nebesích*.

Apoštolové a pak v průběhu staletí biskupové a celá církev podporují naději, kterou přináší Duch Svatý. To abychom se i my nechali naplnit touto ctností. A před nedávnem řekl 2. vatikánský koncil: „Zatímco církev Kristova uprostřed úzkostí tohoto času... nepřestává v důvěře doufat..., tak u všech lidí všude ve světě probouzí naději, která je darem Ducha Svatého.“

Zatímco jsme ještě zde na této zemi, chrání nás tato ctnost před sobectvím a vede nás k bliženské lásce, která obětavostí činí druhé šťastnými a přispívá k naší spáse.

Dějiny se v naší době opakují. Jako Izraelité tváří v tvář egyptskému vojsku, které jim bylo v patách, chtěli bychom i my, ať už z lhotejnosti, nebo ze strachu před těžkostmi při úsilí o dobro a při hájení víry raději zůstat v otroctví, než se vydávat do neznámé zaslíbené země. A jako Mojžíš v 13. století př. Kr. povzbuzuje i nás papež Jan Pavel II., abychom naslouchali Pánu. V jedné ze svých knih nás vyzývá, abychom překročili práh naděje. A nezapomínejme na slavnou větu, kterou pronesl po svém zvolení 28. října 1978 a kterou stále opakuje. „Nebojte se!“ Je to neotře-

sitelné znamení naděje, kterou v sobě stále nese a chce vlít také nám.

Rád opakuji následující pasáž z knihy *Apoštol malomocných* od Raula Follereaua (1903–1977), který byl mým přítelem. V ní se hněvá na ty, kteří kvůli penězům, smyslové rozkoši nebo z egoismu lidem berou naději nebo ji nešíří: „Vy radosti zbavte černokněžníci s malým, a přece pyšným věděním, jakým právem vytrháváte lidem ze srdce naději? ... Vy kněží, co jste zač, když nepřinášíte naději?“ Tato slova by měla pohnout skrupulózními žraloky peněz a finančními magnáty, obchodníky se sexem a širiteli New Age, bezcitnými muži a ženami a přivést je k zamyšlení a otrástit jimi. Stejně tak se všemi, kteří si myslí, že si opatří spásu sami bez pomoci shůry, bez Boha a odpuštění a bez obrácení si vyslouží věčnou slávu.

Trojediný Bůh může být pro nás opravdu základem naděje. Otec nás stvořil podle svého obrazu, Syn se za nás pro naše viny obětoval, aby nás zachránil, a Duch Svatý nás naplňuje svou milostí, pokud jsme ochotni ji přijímat. Den co den nás Bůh chrání a pomáhá nám přemáhat naše viny a slabosti. Jeho láska je bez hranic a jeho jediným přáním je, aby nás měl na věky u sebe. Jak bychom mohli nebyť naplnění nadějí? Proč bychom si měli zoufat? Modlitbou, a především vyznáním víry zůstáváme v kontaktu s Osobami Nejsvětější Trojice, skrze svátost pokání obdržíme od Ježíše odpuštění a v Eucharistii přijímáme jeho samého, abychom ho mohli ještě více milovat, klanět se mu a děkovat. I Maria, jejíž naděje nikdy nezakolísala, nám přichází na pomoc, když jí důvěřujeme. My křesťané máme skutečně všechny záruky a prostředky naděje. Záleží pouze na nás, abychom je dobře využívali.

Ctnost naděje nám může opatřit nevýslovnou radost, protože nám dává v důvěře očekávat věčný život, který budeme sdílet s Bohem, Ježíšovou Matkou a anděly a také se všemi těmi, kteří nás do nebeského království předešli, snad i otec, matka, bratr, sestra, dítě nebo přítel. Jak nádherná slavnost je před námi!

Zatímco jsme ještě zde na této zemi, chrání nás tato ctnost před sobectvím a vede nás k bliženské lásce, která obětavostí činí druhé šťastnými a přispívá k naší spáse. Ona je skutečně jednou z větví božské lásky. Svými slovy a činy bliženské lásky

k trpícím zaséváme naději do jejich duší a často pak můžeme vidět, jak se jejich oči a tvář rozjasní. Není to nejkrásnější odměna, jakou za to můžeme obdržet?

A nakonec – naděje dodává důvěru, a to nejen důvěru v Boha, ale i sebedůvěru. Můžeme poznat ty, kteří ji v sobě nesou: usmívají se, mají velkodušné srdce a ruce ochotné pomoci. Jsou optimisté. Kdo ztra-

til naději, zabývá se černými myšlenkami, upadá snadno do zádumčivosti, tone v pesimismu a není vyzbrojen, aby mohl bojovat proti zlu, nemoci, starostem a nejrůznějším těžkostem, které musíme snášet.

Modleme se často za ty, kteří nemají naději, a za to, abychom ji sami měli a všude šířili. Naše víra se tím posílí a náš život ulehčí, neboť budeme vedle sebe cítit

Boží milosrdenství a lásku. On nás chce uchránit před nedostatkem víry, hříchem a chybnými kroky, a když přesto upadneme, odpouští nám vždy, když toho litujeme, i přes zkoušky, kterými musíme procházet. Štěstí je na dosah. O tom není pochyb. Ať žije naděje!

*Z Maria heute 1/2003 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Miriam, Matka Ježíšova

René Lejeune je autorem mnoha knih a publikovaných článků. Přinášíme dnes jednu kapitolu z jeho knihy „Miriam, Matka Ježíšova“. Toto dílo je shrnutím detailů, které byly zjeveny čtyřem vyvoleným: Jsou jimi Maria z Agredy, Kateřina Emmerichová, Maria Valtorta a Consuelo. Tyto podrobnosti sestavil chronologicky a vytvořil a rekonstruoval tak jakýsi druh životopisu Panny Marie. Četba této knihy je fascinující. Vybíráme 25. kapitolu, která má nadpis: „Ježíš, jeho Matka a Jan“.

Stále častěji se Ježíšova Matka zdržuje v zástupu, který je fascinován slovy Mesiáše nebo přitahován přibývajícemi zázraky a znameními. Když hlásá radostnou zvěst v Kafarnaum, přichází mnohdy domů, aby zde strávil noc. Pak s sebou bere jednoho nebo více apoštolů. Ostatní najdou přibýtek v domě Petrově.

Ten večer je Ježíš doprovázen Janem. Miriam je tím nadšena. Velice miluje tohoto apoštola pro jeho křesťálovou čistotu, jeho pokoru a horoucí oddanost Pánu. A také proto, že právě on rozumí hlubokému smyslu Ježíšových slov a podobenství! Proto i Mesiáš má zvláštní lásku k tomuto učedníkovi. Ví, že později tento apoštol, kterého miluje, bude hlásat budoucím pokolením až do konce světa, co je srdcem jeho poselství, jeho milosrdenství a pravdy. Už vidí také předem, že to bude právě Jan, kterému svěří jednoho dne to, co je mu na světě nejdražší, svou Matku.

Ježíš, jeho Matka a Jan spolu hovoří dlouho do noci. Radují se z nadšení lidu, který spěchá za Ježíšem, i když je ještě zapotřebí znamení a zázraků, aby toto nadšení vyvolaly a udržovaly. Ježíš by byl tak rád, kdyby uvěřili jeho slovu, aby radostné poselství pro samo slovo probouzelo v srdcích víru a aby tato víra stejnou měrou pochopila, co jsou nové poklady, které jeho poselství zjevuje. Jistě, posluchači rozumí jeho novosti, kolikrát slyše-

la Miriam a Jan, jak zástup, který naslouchal jeho slovům, zvolal: „Žádný člověk tak dosud nemluvil, jako on!“ (Jan 7,46)

Ztracena v zástupu, přispívá Matka Ježíšova k šíření evangelia, aniž někdo ví, kým ona je: „Je třeba Ježíši naslouchat celým srdcem, jeho slova proměňují život, pomáhají přemáhat hříchy; vedou ke štěstí.“ Když vidí nešťastného člověka, těší ho ve vši diskretnosti. A když její Syn promlouvá, vysílá horoucí prosby k Otci, aby dal semenu padnout do dobré půdy.

Ale jaká muka také prožívá v těchto chvílích! Pozoruje, že jsou srdce, která se zavírají. Vidí, že vládne otevřený anebo skrytý odpor i s nenávistí smíšená zášť u těch, kteří si přivlastnili monopol vést izraelský národ v náboženském směru: vykladači Písma, zákoníci a farizeové, kteří zbožňují literu a zabíjejí ducha (srov. Řím 2,29). Toto utrpení se jí stává trvalou zápalnou obětí, někdy trpí nekrvavé mučednictví, tak velice se cítí zraňována. Pak nejednou vzpomíná na proroctví Simeona, že jí pronikne meč (srov. Lk 2,35) a že její Syn bude pro mnohé z Izraele znamením, jemuž bude odpiráno (srov. Lk 2,34). V míře, v jaké trvá Ježíšův veřejný život, potvrzuje se Simeonovo proroctví stále více v životě Mesiášovy Matky.

Ježíš čte v srdci své Matky. Její smutek se přenáší na jeho ducha. Aby ji potěšil, vypráví jí, jak nedávno jedna žena

v zástupu zvolala: „Blahoslavený život, který tebe nosil, a prsy, které tě kojily.“ Odpověď, kterou dal ženě, dává vytušit mučednictví, jaké snáší jeho Matka skrze meč, který probodl její srdce: „Spíše jsou blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“ (Lk 11,27-28)

Tuto noc plynou hodiny ve šťastném soužití. Panuje zde hluboká vnitřní harmonie mezi Ježíšem, jeho Matkou a Janem: harmonie lásky. Jak šťastní jsou všichni tři v tomto klidu celého bytí! Je to tak oblažující až do příštího dne, kdy se kolem Ježíše opět shromáždí zástup s různými pocity.

V Mariině blízkosti se Jan cítí dokonale šťastný v těchto hodinách, které jsou tak drahocenné přede všemi ostatními. Kdyby tak mohl tyto okamžiky zastavit! Pro něho je láska, která mezi nimi panuje, „rájem požehnání“ (srov. Sir 40,17). Ano, tuto noc Pán „otevřel brány nebes, aby jim podal chléb z nebe“ (srov. Ž 78,23-24).

Když se ubírají k odpočinku, dříve než nadejde námaha následujícího dne, děkuje Jan Pánu z celého srdce, že mu dal tímto způsobem okusit něco z ráje. Ano, když můžeme strávit několik hodin v důvěrné společnosti s Ježíšem a jeho svatou Matkou, znamená to skutečně zažít kus ráje. I Ježíš byl zcela šťastný ve společnosti své Matky a svého vyvoleného učedníka se srdcem dítěte, tak nekomplikovaným, prostým a pokorným. Z Mariiny duše stoupá vzhůru k Otci děkovaná modlitba. Apoštol jako Jan, který tak bezvýhradně miluje – není snad protiváhou proti smetce zavilých Ježíšových nepřátel?

Ti již začínají plánovat jeho záhubu, čekají jen na okamžik, kdy ho budou moci polapit a odvést na smrt.

*Z Maria heute 5/2002 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Chléb svaté Zity (22)

Rebecca umývala nádobí. Zita se na ni s úsměvem podívala. „Rebecca, až skončíš, povím ti pokyny od milostivé paní.“

Rebecca se otočila od měděného kotle. „Ani dnes nebudeš vařit?“ Utřela si mokré ruce do zástěry a sedla si na lavici.

„Paní Bianca přikázala, že pro služebnictvo máš uvařit cizrnovou polévku a pro panstvo dušené hovězí maso. Ale aby maso nebylo suché, zkusíš nový recept. Maso uvař ve vodě dohromady se zeleninou. Pořádně to dochuť kořením a podávej společně se šťávou a chlebem.“

„Zito, přiznej se, že chceš ze mě udělat druhou kuchařku?“ zasmála se Rebecca. Nový recept ji zaujal. Velmi rychle pochopila, že když si dá záležet a panstvu bude chutnat, zaslouží pochvalu. A možná si i přilepším, doufala.

„Jsi velmi šikovná, mnohem šikovnější kuchařka než hubatá služka!“ říkala Zita vážně, ale koutky rtů jí cukaly. „Paní Bianca chce, abych zůstala u ní. Budu ráda, když v tobě najdu dobrou pomocnici.“

„Samozřejmě, ráda ti pomůžu. Ne že by mi jiná práce smrděla, ale u hrnců jsem se jaksí našla. Baví mě vařit. Akorát neumím péct,“ pokrčila rameny.

„I to se naučíš, pokud budeš chtít.“ Zita vstala od stolu. „Tak pojďme, práce se sama neudělá.“

Paní Fatinelliiová ji netrpělivě čekala. Dřív, než za ní Zita šla, uklidila salón. Služce Lei přikázala dát vyvětrat peřiny a čistě povléct.

„Konečně,“ vesele zahlaholila paní Bianca, když se Zita posadila na stoličku u postele. „A nyní mi řekni, jak jsi pochodila doma.“

15. KAPITOLA

Rozloučení s paní Fatinelliiovou

Zita odlepila pijavici ze žily pravé ruky paní Fatinelliiové a zakroutila ji do starého hadru. Paní Bianca byla bledá a těžce dýchala.

„Milostivá paní, dovolíte, abych vám natřepala polštář?“ zeptala se.

Paní se na ni odevzdaně podívala. Zelené oči se jí leskly slzami. Zita ji chytila pod paži a pomohla jejímu bolavému tělu se posadit. Už druhý týden bojuje s nemocí.

Upravila jí polštář a do krbu přihodila další polena, aby bylo v ložnici tepleji. Potom jí utřela orosené čelo a čistým kapesníkem svažila suché rty.

„Milostivá paní, na co máte chuť? Co vám mám připravit?“ dělala si starosti. Viděla, že se nemoc paní Fatinelliiové nezlepšuje, právě naopak, ještě víc útočí na její ubohé tělo.

„Jsem velmi žíznivá,“ zašeptala paní a vzápětí se rozkašlala. Kašel ji dusil tak, že se musela posadit, aby dokázala ulevit plicím. Potom zmoženě položila hlavu na polštář. „Zito, cítím, že zemřu.“

„Nemluvte tak, moje paní,“ podívala se na ni Zita s láskou. Nejraději by ji vzala do náruče a chlácholila jako malé dítě.

Bylo jí paní velmi líto. Kdyby mohla, hned by se rozběhla do kostela svatého Frigidiana a před obrazem přesvaté Bohorodičky by orodovala za uzdravení paní. Jen se od ní nemůže hnout.

„Zajdu vám pro teplý nápoj, pokojně ležte.“ Vzala ze stolku prázdný džbán a potichu se vytratila z ložnice.

„Požehnané ráno, Rebecca,“ pozdravila na prahu kuchyně.

Rebecca se skláněla nad pánví a míchala vajíčka. „I tobě. Jak se má paní? Je to lepší?“

Zita zavrtěla hlavou: „Ne, spíš horší.“

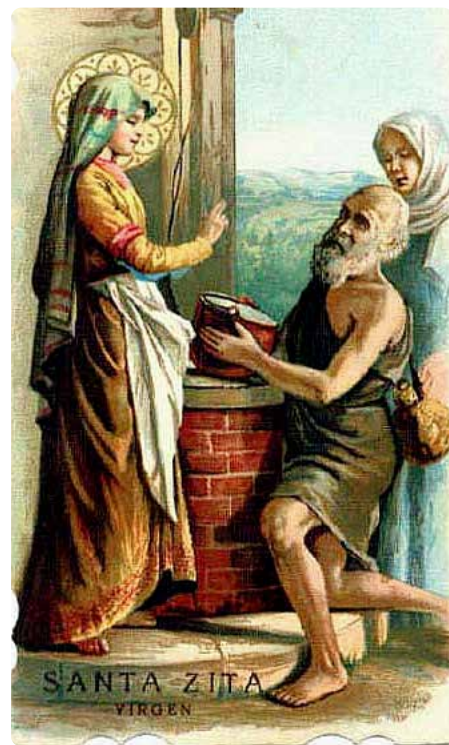
„Potřebuješ něco?“ obrátila se k ní Rebecca. Vajíčka už nechala volně dosmažit.

„Udělám horký nápoj. Máme ještě citróny?“

„Ano, ale bude třeba jít na nákup. Zásoby ubývají.“ Rebecca se posadila na lavici a sledovala Zitu, jak šikovně připravuje vroucí vodu s medem a citróny.

Zita se na ni podívala. „Rebecca, jsem ti velmi vděčná, že mě zastupuješ. Bez tebe by toho bylo na mě hodně,“ pohlédla jí po rameni.

„Máme si pomáhat, jak říkal v nedávném kázání pan farář. Víím, že sama bys to všechno nezvládla,“ odpověděla a od-

mlčela se. Přemýšlela, jak má Zitě říct, co jí leží na srdci.

„Věděla jsem, že jsi dobré děvče, jen jsi to neuměla projevit. A možná sis myslela, že když budeš jako ostatní, budeš zajímavější,“ řekla Zita.

Rebecca se usmála. Přesně toto jí chtěla říct! Že se snažila ostatní zaujmout a neuměla to jinak, než jak to dělala.

Od té doby, co je v kuchyni, má během naklání se nad hrnci čas zaobírat se i sama sebou. Někdy v duchu srovnávala sebe se Zitou a ve všem vyšla Zita jako jasný vítěz.

Nikdy moc nemluví, s nikým nekoketuje, vyhýbá se zábavám, prostopášným slovům, a přece ji všichni v Lucce obdivují. Bez reptání udělá všechno, o co je požádána, a to ji v očích lidí vyneslo na piedestal, na který se podaří vystoupat málokomu.

„Máš pravdu. Nejsem zlá, jen jsem se občas nechala zlákat světem. Zito, co mám dnes uvařit?“

„Vidím, že snídani pro pana Guglielma a Pagana už máš. Na oběd uvař zeleninovou polévku a potom podus v okořeněné vodě fazole. Když bude hotová, zahustí ji trochou mouky a hrnkem mléka. Fazole dej na oběd i služebnictvu a polévku jim dáš na večeři. Chleba máme dost?“ Odhrnula z košíku lněný ubrousek. „Když paní

Bianca usne, pošlu k ní hlídat Leu a přijdu zadělat na chléb. Mouky, myslím, máme dost.“ Otočila se a odběhla do komory.

Rychle zkontrolovala police se zásobami. Na jedné policiče měla položené čisté pergameny. Vzala jeden a začala psát, co všechno chybí a má se nakoupit. Potom zajde za panem Fatinellim. Od doby, co je paní Bianca nemocná, peníze na nákupy jí dává milostivý pán.

„Rebecca, důvěřuji ti. Nyní už musím jít za paní Biancou,“ pohladila ji laskavým pohledem.

„Vím a vážím si toho. Můžeš mi věřit,“ usmála se Rebecca.

Zita se zarazila. „Kde jsou zbytky jídla?“

„Včera jsem sesbírala jen toto,“ odkryla utěrku z proutěného košíku.

Zita vzala košík a vyběhla na dvůr. Došla k zadní bráně, kde stál žebrák Antonio i s malým chlapečkem.

„Dnes je toho málo, ale aspoň něco,“ provinile se usmála. Ráda by mu darovala víc, ale péče o paní domácí byla nyní přednější.

„Bohu díky i za toto. Jak se má milostivá paní?“ zeptal se Antonio. „Modlíme se za její uzdravení.“

Zita vzdychla. „Nevím, Antonio. Stále kašle a je to čím dál horší. Bojím se, že její slova o umírání nejsou jen tak.“

„Takový je život. Nikdo neví, kdy a jakým způsobem ho Pán k sobě povolá,“ řekl moudře Antonio. „Budeme se dále modlit.“ Pohládl ji po ruce.

„Strýčku Antonio, mám žízeň,“ ozval se chlapec.

„Ach, zapoměla jsem, promiň. Antonio, dej mi láhev.“

„Vzal jsem jich víc, promiň,“ zahanbeně vytahoval z rance tři láhve, „včera se k nám přidaly tři rodiny, které kvůli moru přišly o všechno.“

Zita vzala láhev a odešla s nimi ke studni. Načerpala do nich čerstvou vodu a také do hrnku. Ten podala chlapci.

„Napij se, aspoň vám v láhvích zůstane víc,“ usmála se. „Musím už jít. Ať vám dobrý Bůh dopřeje pokojný den,“ rozloučila se.

Vrátila se do kuchyně pro džbán s teplým nápojem. Zatímco byla venku, vroucí voda se ochladila na správnou teplotu.

Na schodech se potkala s mladým pánem. „Jak je matce?“ zeptal se.

„Nelepší se to,“ odpověděla smutně.

„Neměli bychom zavolat kněze?“ Maminku měl Pagano velmi rád. Pomyslení, že tu nebude, ho velice bolí. Ale snaží se držet statečně jako pravý chlap. Až když je sám v ložnici, popláče si.

„Nevím, pane Pagano,“ odpověděla popravdě.

„Kdybys to poznala, řekla bys to, že?“

„Určitě,“ přikývla Zita, „promiňte, ale už musím jít za ní.“

Otevřela dveře ložnice a vešla dovnitř.

Paní Bianca spala. Zita položila džbán na stůl a sedla si na stoličku. Vytáhla růženec a potichu se modlila. Prosila, aby Pán konal podle své vůle.

Z modlitby ji vyrušilo hluboké povzdechnutí. „Zito, musím si s tebou promluvit,“ pronesla paní Bianca.

„Mluvte, poslouchám vás,“ nahnula se k ní co nejbližší, aby zaslechla každé slovo. V tom někdo zaklepal na dveře. Zita vstala a šla otevřít.

„Požehnané ráno, přišel jsem zkontrolovat pacientku,“ usmíval se lékárník Masoni.

„Milostivá paní, jak se dnes máte?“ hrnul se k její posteli.

Odpovědi mu byl silný kašel. Rychle k ní přiskočil a posadil ji. Všiml si kapek krve na kapesníku. Ustaraně se podíval na Zitu a zakroužil hlavou.

Zitě se sevřelo srdce. Věděla, co to znamená. Měl snad mladý pán Pagano předtuchu?

„Bohužel, paní Fatinelliová, na váš kašel nemám žádný lék,“ podíval se na ni pan Masoni lítostivě. „Můžu vám tu akorát nechat vonnou sůl. Dávejte si ji pod nos vždy, když se prudce rozkašlete. Trochu se vám uleví.“ Vytáhl z brašny pytlík se solí smíchanou s eukalyptovými listy.

„Děkuji, milý Masoni. Vím moc dobře, že moje cesta se blíží do cíle. Už jen šťastně po ní dojít.“ Rozplakala se. Každý se bojí smrti, ani ona není výjimkou.

Dobrý Bože! Co mám udělat, aby se paní Bianca uzdravila? Anebo se kniha jejího života skutečně zavírá? Svatá Panno, prosím, ať se nemusí dlouho trápit. Vypros pro ni u svého Syna pokojné chvíle, pokud je to tvoje vůle, promlouvá Zita v srdci.

Pan Masoni se lítostivě podíval na milostivou paní. Každý v Luce si jí váží pro její dobrotu. Myslím, že k ní bude Bůh milostivý, pomyslel si.

„Půjdem. V celé Luce se rozšířila nějaká viróza. S manželkou nestačíme vyrábět nosní olej. Na shledanou, paní Fatinelliová,“ loučil se s úklonem hlavy.

„Sbohem a...“ polkla, „vzpomínejte na mě v dobrém. Prosím o odpuštění, jestli jsem vám někdy ublížila, nebylo to úmyslně.“

Zita musela popojít k oknu, aby si paní nevšimla, že se jí oči zalily slzami. Zdravas, Maria... odříkala v duchu.

„Zito, pojď sem,“ pokynula rukou paní Bianca.

Zita ji poslechla a přišla k posteli.

„Moje hodina se blíží. Běž prosím pro kněze.“

„Dobře, milostivá paní, půjdu pro něj. Pošlu k vám Leu, aby vám byla k ruce.“

Leu našla uklízejí v pánově ložnici. „Leo, běž k paní Biance, musím jít pro kněze. Kdyby se hodně rozkašala, přilož ji k nosu pytlík s voňavou solí. Je na stolku.“

Lea se na ni překvapeně podívala. „Hned jdu, jen to douklízím.“

Zita utíkala co nejrychleji do kostela. Udýchaná se zastavila před bránou. Vydýchala se a vešla dovnitř. Rychle se přezehnila a poklekla před křížem, aby se pomodlila Otče náš. Potom vešla do sakristie. Kněze našla sedět za dubovým stolem, něco psal.

„Velebný pane, odpusťte, že vás ruším, ale moje paní...“

Kněz se na ni podíval. „Slyšel jsem, že je paní Fatinelliová velmi nemocná.“ Nemusela mu nic víc říkat. Vstal od stolu, vzal si lahvičku s požehnaným olejem a ze skříňky vyndal posvěcenou hostii.

Zita by se nejraději zase rychle rozběhla, ale musela svůj krok přizpůsobit starému knězi. Cestou se v duchu modlila za milovanou paní.

Služebnictvo si všimlo, že do dvora vešla Zita s knězem. Bylo jim jasné, že palác se brzy zahálí do smuteční barvy.

„Prosím, pane faráři, nechám vás o samotě,“ odstoupila Zita od otevřených dveří. Počkala, až Lea vyjde z ložnice, a potom dveře zavřela.

„Leo, běž douklízet pokoje,“ přikázala jí a seběhla po schodišti do dvorany. Z ní vešla na dvůr, kde mlčky postávalo v hloučku služebnictvo.

„Zito, je to s naší paní velmi zlé?“ osmělil se zeptat zahradník.

„Modlete se, paní bude vaše modlitby potřebovat,“ zašeptala. „A běžte pokračovat ve své práci, postáváním nic nezmůžete. Místo zbytečných slov se opravdu raději modlete.“

Potom šla do kuchyně. Rebecca zrovna umývala nádobí.

„Oběd máš nachystaný?“ zeptala se.

Rebecca se na ni otočila. „Ty jsi mě vylekala. Všechno je hotové,“ přikývla.

„Jsi šikovná,“ pochválila ji Zita. „Naber mi z jídla pro panstvo, nakrájím chléb a donesu to panu faráři. Jistě mu teplý oběd přijde vhod.“

„Pan farář je v paláci?“ vykulila oči.

Zita těžce vzdychla, vzala podnos s jídlem, v salónu jej položila na prostřený stůl a vyšla ven.

Ve chvíli, kdy přicházela k ložnici milostivé paní, dveře se otevřely a objevil se pan farář. „Zito, paní Fatinelliiová si tě žádá.“

„Ano, hned k ní půjdu, ale nejdřív vás obsloužím. Pojďte se najíst, jistě jste hladoví.“ A vedla starého kněze do salónu. Vzápětí zaslechla rychlé těžké kroky. Ohlédla se. Chodbou kráčel mladý pán Pagano.

„Zito...“ V tom spatřil kněze a zarazil se. „Otec hned přijde,“ zašeptal.

„Mladý pane, pojďte se naobědvat, aspoň budete dělat panu faráři společnost. Hned vám přinesu oběd,“ rozběhla se po schodech dolů.

„Rebecco, rychle mi nachystej oběd pro pány! A abych nezapomněla, připrav i večeři. Zabij kuře a upeč ho na rozmarýnu. Zvládneš to?“

„Ještě jsem to nedělala. Jak ho mám připravit?“

„Naporcuj ho na menší kousky, osol a dej na pánev olej. Když bude rozpálený, usmaž kousky masa, potom je posypej rozmarýnem, podlij vodou a nech dusit. Neboj se, není to těžké. Jsi šikovná, určitě to zvládneš,“ povzbuzovala ji s úsměvem. „Ráda bych ti pomohla, ale... Milostivá paní umírá,“ zašeptala.

„Dobrý Bože!“ zvolala Rebecca. „Co si tu bez ní počneme?“

„Ještě nelamentuj, raději se za ni modli!“ Vzala podnos s obědem a spěchala do salónu, aby paní dlouho nečekali.

Mezitím se vrátili domů i pan Guglielmo a Isabella. Obsloužila je a šla za paní Biancou.

„Milostivá paní, mám vám přinést něco na jídlo?“

Paní Fatinelliiová otevřela oči. „Nemám hlad. Děti jsou doma?“

„Ano, před chvílí se všichni posadili k obědu.“

„Běž za nimi a řekni jim, že s nimi chci mluvit.“

Zita se uklonila a odešla z ložnice.

„Milostivý pane, paní chce s vámi i s dětmi mluvit,“ oznámila jim přání paní Fatinelliiové.

„Myslím, že je to opravdu potřeba. Připravte se, že to možná budou poslední slova, která od paní Fatinelliiové uslyšíte,“ ozval se pan farář a podíval se na Isabellu, která začala plakat. „Neplačte, slečno, v životě to tak chodí. Každý máme určeno, kdy se máme dostavit před našeho Stvořitele.“

Pan Guglielmo odložil lžici a odsunul talíř s polévkou. „Zajdu za ní.“ Vstal a zároveň s ním všichni. „Vy dojezte, nechte mě s maminkou chvíli o samotě,“ podíval se na děti smutně.

Když spatřil manželku, srdce se mu rozplakalo. Navenek se však držel statečně. Nechtěl, aby se manželka ve své bolesti ještě víc trápila.

„Guglielmo, můj milý, sedni si,“ poklepala paní Bianca na postel.

Poslechl ji a opatrně se posadil. Chytil ji za ruku, ale zůstal mlčet. Nevěděl, co má říct. Kněz měl pravdu. V bledé Biančině tváři zůstal jen stín života. Bože můj, co si bez ní počnu? nařikal v duchu.

„Guglielmo, brzy se odeberu na onen svět. Slib mi, že Zitu nevyhodíš. Bude ti dobrou služkou. Je v domácnosti zběhlá a zná každý kout paláce. I děti jí mají rády a určitě v ní najdou dobrou společnici a pomocnici. Především Isabelle poskytne laskavé objetí...“ Po tváři se jí kutálely slzy.

Pán ztěžka polknul. „Slibuji, drahá!“

Paní Bianca se prudce rozkašlala a z úst se jí řinula krev. Pan Fatinelli zaúpěl. Netušil, že nemoc jeho manželky je až tak vážná. S pohledem na krev odešla poslední jiskřička naděje na její uzdravení.

„Přivedu děti!“ Rychle vstal, aby se před ní nerozplakal.

Na chodbě se posadil na pohovku. Naproti na stěně viselo velké benátské zrcadlo. Podíval se do něj a uviděl zlomeného muže. Vždy si myslel, že on bude první, kdo odejde z tohoto světa. Chvilí ještě poseděl, aby mu uschly slzy, a potom vešel do salónu.

O hodinu později si paní Fatinelliiová zavolala Zitu.

„Milostivá paní, jsem tu,“ zašeptala. Paní měla zavřené oči, takže nevěděla, zda nespí.

Paní Bianca otevřela unavené oči. „Pojď sem, chci s tebou mluvit,“ pokynula rukou.

Zita se posadila na stoličku a napjala uši. Tušila, že to budou vážná slova.

„Zito moje, vždy jsem ti důvěřovala a ty jsi mě nikdy neklamala ani nezklamala. Slib mi, že dokud budeš žít, neodejdeš z paláce a budeš věrnou oporou mému muži i dětem. Ačkoliv jsou dospělé, budou tě potřebovat. Vyrostly s tebou, naučila jsi je víc než já, jejich matka. A obě tě mají velmi rády. I můj manžel tě bude potřebovat. Nemá potuchy, jak se vede domácnost, a služebnictvo potřebuje pevnou ruku. Víím, že se na tebe můžu spolehnout.“ Prudký záchvat kašle ji přerušil.

Zita hned vzala ze stolku pytlík s vonnou solí a přiložila ho paní Biance pod nos. „Zhluboka se nadechněte, uleví se vám.“ Jen neumírajte, dodala v duchu. Ale pokud to bude vůle Boží, odevzdejte Stvořiteli svou duši. Ó Ježíši, milovaný Spasiteli, ulev v těžkostech mojí drahé paní, prosila v srdci.

„Slib mi to, ať můžu pokojně zemřít,“ řekla chraplavě paní Bianca.

„Milostivá paní, slibuji, že budu věrně sloužit pánovi i dětem,“ zašeptala Zita. V hrudi jí tlačily slzy, ale držela se.

Paní Fatinelliiová se prudce vzpřímila a s novým kašlem se vyřinula další krev. Potom zalapala po dechu a hlava jí klesla na polštář. Víc už toho neřekla. Jen úsměv, který se jí objevil na tváři, značil, že duše paní Fatinelliiové opustila tělo a kráčí k nebeské bráně.

(Pokračování)

*Přeložila -my-
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 19. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Martinem Staňkem **7:10** Slezská Lilie 2020: Deset let Slezské lilie, 2. část **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Outdoor Films s Marií Šnajdrovou a Alenou Mahlejšovou: Cesta kolem světa **10:40** Cínovec **10:50** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnicí **13:20** Sýrie – Není to konec **14:00** Noční univerzita: Jaroslav Doležel – Gregor Mendel – augustiniánský opat a otec genetiky **15:10** Cvrlikání (82. díl): Roman Dostál a přátelé **16:25** Planeta Praha **18:00** Sedmihlášky: Ach mamičko **18:05** Příběhy z Dobré knihy: O nemilosrdném služebníkovi **18:15** Kaplani naděje: Anna Macková **18:25** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku **19:05** Setkání: František Talíř, Dobrá Voda **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:30** Amazonský sen – Integrovaná ekologie v akci [P] **22:05** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **23:10** S chutí přes práh: Misionáři obláti v Dolní Bělé **23:30** V souvislostech **0:00** Tiché hrozby – Mizející půda **0:30** Příběh psaný vínem – Ferdinand Fussmann **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Katka Lachmanová **7:05** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **7:15** Noční univerzita: Barokní náboženská bratrstva pod ochranou středověkého mučedníka **8:00** Pěšák Boží **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **10:25** Jak se rodil vodní živel **10:40** Dokořán: S Barborou Kodetovou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Lendak – tradície pod Tatrami **13:45** Svedectvá života: Sr. Blandína Dolníková DKL – Mendryka **14:00** Jak potkávat svět: S Jindřichem Štreitem **15:30** V pohorách po horách: Lysá hora **15:45** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **16:00** Tam, kde začínají kořeny **16:20** Muzikanti, hrajte: Blatnička **17:20** Santiago Gapp **18:00** Sedmihlášky: Ach mamičko **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Buďte jako děti **18:10** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **18:35** Zprávy agenta Kixe: Pozitivní hodnocení druhých **18:50** Ázerbájdžán – Země setkávání **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Klapka [P] **22:15** Terra Santa News: 14. 5. 2025 **22:35** Má vlast: Klementinum **23:30** Emanuel Ranný **0:00** Cestujeme regionem Záhorie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Matoušem Jaluškou **7:05** Zahradní písničkáři: Zahranice **7:35** Noční univerzita: Jaroslav Doležel – Gregor Mendel – augustiniánský opat a otec genetiky **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience [L] **10:00** Klid zbraní **10:25** Výpravy do divočiny: Ptačí zpěvy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Můj chrám: Pavel Bratinka,

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích **13:10** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a temná hmota, 1. díl **14:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2024 **15:35** Bohém s Bohem **16:45** Mezi pražci: Květen 2025 **17:30** Terra Santa News: 21. 5. 2025 [P] **18:00** Sedmihlášky: Ach mamičko **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Podobnoství o dělnících na vinici **18:10** Strýček Emu: Parky **18:21** Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž **18:31** Prasklé duše **18:50** Viděli jsme **19:00** Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Ruce Panny Marie **22:35** Noční univerzita: P. Petr Karas – Žít, a ne živořit **23:30** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnicí **0:00** Generální audience **0:20** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **0:40** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: P. Alberto Giralda Cid **7:05** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **7:15** Klapka **8:25** Terra Santa News: 21. 5. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Zprávy agenta Kixe: Pozitivní hodnocení druhých **9:30** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **10:35** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nízký Jeseník **10:45** Svedectvá života: Sr. Františka Majerčíková DKL – Brno **10:55** Ázerbájdžán – Země setkávání **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Voda ztracená a vrácená [P] **13:30** Generální audience **14:00** G. Rossini: Petite Messe Solennelle: Podzemní festival duchovní hudby 2020 **15:35** Útulek svatého Juana Diega **15:55** Poutníci času: S rodinným cirkusem Josef Wertheim **16:15** Když vyschnou studny **16:35** V pohorách po horách: Moravský kras – Drahanská vrchovina **16:45** Když bolí tělo: Nukleární medicína **18:00** Sedmihlášky: Ach mamičko **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Milosrdný Samaritán **18:15** Ovečky: 6. neděle velikonoční **18:30** Dokořán: S Barborou Kodetovou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Viděli jsme **19:40** Přejeme si... **20:00** Benefiční koncert na podporu rekonstrukce a výstavby Centra setkávání Zlámanka: Kroměříž, Arcibiskupské gymnázium [L] **21:30** Dejme dětem rodinu (5. díl): Děti s handicapem a NRP jako nový start? [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Goralská obec Čierne **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S dr. Janem Zámečnickem **7:10** Perly české operety aneb To nejlepší z pera pánu O. Nedbala, R. Piskáčka a R. Frimla **8:25** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme ČTK **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín **9:30** Bohém

s Bohem **10:40** V pohorách po horách: Hora Baranec v pohorí Roháče **10:50** Amazonský sen – Integrovaná ekologie v akci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Nicu **15:00** Biskup Barnáš – In apostolica successione **15:25** Kouzlo Vysoké nad Kysucou **16:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze **17:05** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **17:25** Jak se dělá dobro: Charita Hvězda **18:00** Sedmihlášky: Ach mamičko **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Marta a Marie **18:15** Šípková Růženka: Divadlo Vítí Marčíka **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Francescou Šimuniovou OSB [L] **21:05** Poletuchy: Na skok do Lednice **21:50** Vladimír Mišík na Folkových prázdninách **22:20** Jak potkávat svět: S Irenou Szurmanovou **0:00** Dotyky múzy **0:30** Železné hory **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Veronika Všianská **7:10** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **7:40** Rok na Svatém Hostýně **8:35** Sedmihlášky: Ach mamičko **8:40** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **9:00** Ovečky: 6. neděle velikonoční **9:20** Strýček Emu: Parky **9:40** Viděli jsme **9:45** Čeští salesiáni v Bulharsku **10:00** Mše svatá se svěcením kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů: Bulharsko, Stara Zagora [L] **13:10** Přejeme si... [P] **13:25** Voda pro Madagaskar **13:50** Pod lampou **15:55** Co už umíme: Rožnovské slavnosti 2023 **16:55** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **17:00** Dokořán: S Petrou Procházkovou **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 6. neděle velikonoční [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá: Síla poslušnosti **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Brhlík **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:45** Přejeme si... **20:05** Proxima [P] **22:00** The Chosen III. (1. díl): Návrat domů **23:10** Farnář a jeho princ **0:35** Emilie Milerová – Milevský klášter **0:43** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 5. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Život podle Emily **8:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 6. neděle velikonoční **8:30** Černobyl na kolečkách **10:00** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:30** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Vracovjáci **14:15** Dejme dětem rodinu (5. díl): Děti s handicapem a NRP jako nový start? **14:50** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost [P] **15:10** Proxima **17:00** Sedmihlášky: Děvečka husy pase [P] **17:05** Ovečky: 6. neděle velikonoční **17:20** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:00** Strýček Emu speciál [L] **19:00** ARTBITR – Kulturní magazín **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen III. (1. díl): Návrat domů **21:20** Poveda **23:20** Symfonický koncert, 1. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **0:20** Viděli jsme 5+ **0:45** Polední modlitba Sv. otce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 5. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol rozmnoženia chlebov a rýb)

V tejto časti seriálu navštívime oblasť Tabgha na severozápadnom brehu Galilejského jazera. Na pamiatku zázraku rozmnoženia chlebov na brehu jazera stojí kostol. Akými premenami prešiel v priebehu storočí, to sa už dozvieme v tejto časti.

Utorok 20. 5. o 17:10 hod.: Medzi riadkami (Väzenie zamknuté zvnútra)

Neodpustenie a hnev vytvárajú v našom srdci väzenie. Kľúče od tohto väzenia má vo svojich rukách každý z nás. Viac na túto tému hovorí kniha Väzenie zamknuté zvnútra. Predstaví ju autorka Kateřina Lachmanová.

Streda 21. 5. o 17:30 hod.: Na tónoch vďačnosti

V relácii Na tónoch vďačnosti chceme zahrať a zaspomínať si na tých, ktorí slávia životné jubileum, alebo tých, ktorým chceme prejať vďaka za ich pomoc a príklad.

Štvrtok 22. 5. o 16:55 hod.: Fara v meste (Relikvia)

Prípravy na svadbu Denisy a Paľa sú v plnom prúde. Deniske však chýba mama. Farníci si ešte nezvykli na otca Damiána a na fare sa nájde tajomná lebka.

Piatok 23. 5. o 20:30 hod.: Biblia (Jakub)

Film rozpráva o dvoch bratoch – Jakubovi a Ezauovi, o láske, závidí, túžbe po bohatstve a nádeji. Je rozprávaním o obyčajnom mužovi, ktorý sa rozhodne vziať dianie do svojich rúk.

Sobota 24. 5. o 20:30 hod.: Volám sa Dávid

David, dvanásťročný chlapec, uniká z komunistického tábora a na ceste do Kodane sa učí dôverovať, zdieľať a milovať. Film oslavuje detskú nezlomnosť a kritizuje vojnové utrpenie.

Nedeľa 25. 5. o 20:30 hod.: The Chosen (Lekár, vylieč sa)

Ježiš sa vracia do svojho detského domova na veľkú židovskú oslavu nového roka. Jeho priatelia z detstva a rodina sa rozčulujú nad tým, čo o Ježišovi počuli... až kým im nepovie pravdu o tom, kto je.

CINELUX – sobota 24. 5. 2025: Volám sa Dávid

David, dvanásťročný chlapec, uniká z komunistického tábora a na ceste do Kodane sa učí dôverovať, zdieľať a milovať. Film oslavuje detskú nezlomnosť a kritizuje vojnové utrpenie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. KVĚTNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 5.		PO 19. 5.		ÚT 20. 5.		ST 21. 5.		ČT 22. 5.		PÁ 23. 5.		SO 24. 5.	
Antifona	518	582	518	582	1722	1941	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1723	1941	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	587	660	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	587	661	591	665	1724	1942	598	672	601	676	604	679	607	683
Antifona k Zach. kantiku	588	661	591	665	1320	1534	598	673	601	676	604	680	607	683
Prosby	588	661	592	665	1724	1943	598	673	601	676	604	680	607	683
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	1320	1534	599	1536	602	1536	605	680	608	684
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	599	674	602	677	605	681	608	684
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	599	673	602	677	605	680	608	684
Nešpory:														
SO 17. 5.														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1727	1946	517	581	517	581	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	593	667	1730	1949	600	675	603	678	606	682
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	594	668	1320	1535	600	675	603	679	606	682
Prosby	586	660	590	664	594	668	1731	1950	600	675	603	679	606	682
Záv. modlitba	588	662	588	662	592	666	1320	1535	599	1536	602	1536	605	680
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 18. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b-27
 Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab
 Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 21,1-5a
 Ev.: Jan 13,31-33a.34-35

Pondělí 19. 5. – ferie

1. čt.: Sk 14,5-18
 Ž 115(113B),1-2.3-4.15-16
 Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,21-26

Úterý 20. 5. – nezávazná památka sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)

1. čt.: Sk 14,19-28
 Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
 Odp.: srv. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 21. 5. – nezávazná památka sv. Kryštofa Magallanese a druhů (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 15,1-6
 Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5
 Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 22. 5. – nezávazná památka sv. Rity z Cascie

1. čt.: Sk 15,7-21
 Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9-11

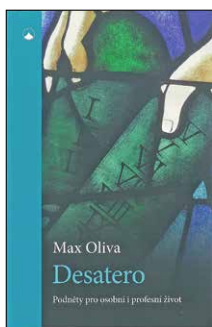
Pátek 23. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,22-31
 Ž 57(56),8-9.10-12
 Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,12-17

Sobota 24. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
 Ž 100(99),1-2.3.5
 Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,18-21

PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT S BOHEM

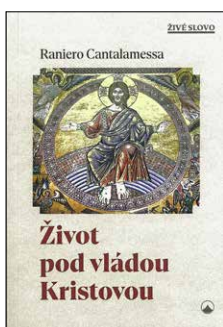

DESATERO

Max Oliva • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Redigovala Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Desatero nás neomezuje v našem jednání, spíše nám pomáhá osvobodit se ode všeho, co nás zotročuje. Proto je není třeba vnímat negativně, jako zákazy – ale pozitivně, jako záruku a inspiraci pro další životní cestu. Úcta k Bohu, prožívání svátečních dnů, láskyplný vztah k rodičům, respekt k tělesné integritě každého člověka jsou stejně nadčasové hodnoty, jako úcta k manželství, hledání pravdy nebo respekt k osobní svobodě druhého a jeho právu na vlastní majetek. Max Oliva se zamýšlí nad Božími příkázáními a jejich významem pro dnešního člověka. Vychází z Písma svatého, *Katechismu katolické církve*, svých zkušeností a životních příběhů, s nimiž se jako kněz setkává.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 115x180 mm, 120 stran, 199 Kč*

ŽIVOT POD VLÁDOU KRISTOVOU

*Raniero Cantalamessa • Z italského přeložila Ivana Hlaváčová • Redakce a rejstříky Markéta Protivánková
Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

Autor napsal tuto knihu na podkladě svých postních kázání v papežském paláci a krok za krokem ji vyzkoušel při duchovních cvičeních pro nejrůznější ka-

tegorie, od klauzurních společenství po laiky pracující ve světě. Čtenáři může posloužit jako vodítko pro duchovní cvičení či rekolekce, jako průvodce nového života v Duchu Svatém, jako pomůcka při evangelizaci, katechezi, misijních příležitostech a především jako podnět k osobní meditaci o Božím slově.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Páté, revidované vydání
Brož., 130x190 mm, 300 stran, 399 Kč*

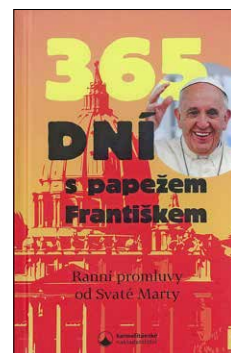
365 DNÍ S PAPEŽEM FRANTIŠKEM

• RANNÍ PROMLUVY OD SVATÉ MARTY
Papež František • Z italských originálů přeložil Milan Glaser SJ • Úvod P. Daniel Vicha • Úryvky vybrala a sestavila Kateřina Zýmová • Redakce Ludmila Martinková a Pavel Mareš (odpovědný redaktor)

Ranní promluvy papeže Františka z Domu sv. Marty obsahují silné myšlenky, konkrétní příklady a krátká duchovní povzbuzení. Papež se nebojí žádného tématu. Uvažuje o smrti, hříchu a ďáblu. O korupci, vzájemném pomlouvání i duchu tohoto světa. Úplně nejvíc ale rozjímá o nekonečně milosrdném a milujícím Bohu. Učí nás dívat se na svět s pokorou, milovat druhé s trpělivostí, odpouštět, s radostí sloužit a s nadějí kráčet i temnými dny. Tyto promluvy byly proneseny v letech 2015–2020.

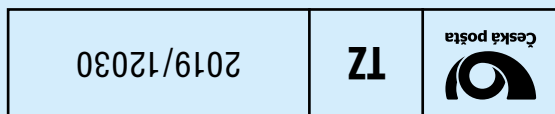
Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.

*Druhé vydání
Váz., 112x180 mm,
400 stran, 449 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcebiskskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.